

Somos Béla

Délibáb

Hová sorakoztok könyvek, barátaim,
miféle jövő felé meneteltek,
csapatostul meg magányosan is,
mi vár rátok a gondolt túlsó parton?

A folyók, a drága szerelmeseink,
akik mindig a tenger felé visznek,
hogyan eljutunk-e, eljuttok-e véltünk,
senkise mondja, lehet vagy nem lehet.

Körülhajóztuk az ismert mindenséget,
álmunkban, ébren, veletek, magunk,
csalódtunk és reménykedtünk újra,
volt bennünk embernyi idő és erő,

és türelem, hogy félbe' mégse hagyjuk,
ne adjuk meg magunkat egyhamar,
kössünk békét időnként a sorssal,
nem bírunk szüntelen birkózni vele.

Most itt állunk, fogytán a hosszú útnak,
föl-le mentén, sok kanyargásán túl,
tudjuk, nem tudjuk, hogy stafétabot-e,
amit tudtunk, tudunk, s átadni kellene.

Hová fussatok, ha megtorpantunk százszor,
az elképzelt cél talán délibáb,
eltűntek már, nincsenek délibábok,
tessék mondani, ki látott, mikor.

SOMOS BÉLA (1938) költő, tankönyvek és nyelvkönyvek írója.

A kert apokalipszise

Szavak kolonca, tétova bolond,
    mért nem műveled gondosan a kerted,
fölver a gaz, megszakad a föld, tele
    van ráncsal az arca, homloka,
csigák rohannak dühösen feléd,
    meztelenek a bűnös asszonyok,
ölkbe vennének, alkudoznak mégis,
    azt mondják, így is, úgy is elvadul a kert,
a bukszust is rágja valami furcsa féreg,
    vadzöld levelei sápadttá sokasodnak,
a kapun túl a hernyók hada lesné,
    merre van út vagy kiút a világi
erdők oly különös, avaros, harasztos világa felé,
    magányossá lesz minden, a kozmosznak
nincsen biztató pontja már sehol,
    se nappal, se éjjel nincsenek csillagok,
megöli őket a messzeség, és a fény,
    fénnel szennyezetten, zajjal szennyezetten
éli föl a mindben a mindenségét a Szép,
    elfelejtven a régiek imáit
áhítjuk az életet utánzó esőt,
    de nincs és nincsen semmi összecsengés,
az évszakok egymás birtokába hágnak,
    nő a csönd, és nő a zaj, és nincsen
híd a végzetes mélységek fölött,
    a kert, a kert, még akad pár oázis,
és nincsen válasz, nincsen jó tanács,
    magadnak élj, avagy mindig másokért
törjed magad, mint illik a jól vagy rosszul
    nevelt srácnak, aki támasztja a hátával a falat,
nem tudja, mit akar, kit kövessen,
    ha mindenhol kövek és fonnyadt
virágok hevernek előtte, nem értheti
    a szót, hogy *Istenem*, valamit mégis
muzáj lesz találni a földön, az égen,
    hogyha nincs helyem, kertet álmodjak,
mondjátok helyettem, létezett egykor,
    ha igaz a mese, aranykor, éden,
és paradicsom

Arra megy ki az egész

Igen, arra,
    azért lohol,
azért fekszik a vízen,
    és átússza az öt-egész-két-tized kilométert
Révfülöp és Balatonboglár közt,
    azért áll talpra, azért fekszik a földre,
ha hideg is, amin él, szüntelenül
    melengeti, fújja a forró leheletével,
ha megégett, próbálja meggyógyítani,
    samott-téglát dobál kézből kézbe,
tenyérvédő nélkül persze, nem persze,
    a lábát lejárná, földadna érte néhány ejakulációt,
kinevetné magát a tükörben, hülyére grimaszolná,
    megkeresné a kiselejtezett, barnára mattolt
régi, fából épített hullámvasutat,
    föl-le-föl-le járna a föld és az ég között,
oltatlan meszet lapátolna a zsákokba,
    ilymód a taknya-nyála összefolyna,
minden hülyeséget kitalálna, nem akarná,
    hogy figyeljenek rá, de az ügyetlenségével
fölkeltene a figyelmüket, legyintene,
    gesztikulálna, hogy a szavait jobban elfogadják,
elvégezné a rálőcsölt adminisztrációt,
    a kezébe adott vasdarabot simára reszelné,
és nemcsak simává, hanem síkká, az sokkal nehezebb,
    fölnásná az óriáskirály kertjét másnapra,
olyan nagyot mondana, amit vissza kellene vonnia,
    fölmosná a lépcsőházat egy sokemeletes házban,
kitakarítaná a pince nélküli lapos tetejű épület
    pincéit és a padlásait,
tehát a lehetetlennel kelne birokra,
    hogy azt a kulcsot végre megtalálja,
amibe bele van vésve, írva,
    karcolva, öntve az a szó,
amit keres, és ami még
    egyetlen nyelvben sem található